

ГРИЦЬКО: Та їй-Богу! Ось, послухайте! (Співає з гітарою).

“Без тебе, Олесю, пшеницю возити,
Без тебе, Олесю, тяжко в світі жити;
Як день так ніч, то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Хоча й не раненько
Олесю, серденько”...

ОЛЕСЯ: Спасибі вам. Дуже гарна пісня. Я вже десь її чула й начебто знаю.

ГРИЦЬКО: Не може бути! Ага вже знаю! То ви певно від мене її навчилися!

ОЛЕСЯ: Коли? Ми-ж сьогодні перший раз бачимось...

ГРИЦЬКО: Правда... правда... Гм... дивний випадок... Чудо... можна сказати... (Замислився).

ОЛЕСЯ: Не журіться... Ви й без цього гарний хлопець...

ГРИЦЬКО (збентежено): Нічого не шкодить...

ОЛЕСЯ: Ще би... Та ви, ось оповідайте що небудь... Як жеж там на війні?

ГРИЦЬКО: Дякую! Нічого собі. Менш більш ось так сорокато... Взагалі... Та я вам скажу, що в такий гарний вечір замість оповідати всякі небилиці, то ліпше відай... тойво... взагалі....

ОЛЕСЯ: Що?!

ГРИЦЬКО: Н..н..но..о.. Взагалі.. Ось, слухайте тільки, як сходить місяць, он, о... о... А ось дивіться як виспівує гунцвот-соловейко...

ОЛЕСЯ: Та де ж то соловейко... то горобець... мабуть...

ГРИЦЬКО: Може бути... Е, то все одно... Як звав, так звав, аби співав... Правда? О, стрівайте! А цюї ще напевно не знаєте! Це нова, стрілецька... (Співає під супровід гітари):

“Маєва нічка, леготом дише,
Ген співа соловейко,
Пісня кохання до сну колише,
Ой, люлі, моє серденько,
Ой, люлі, люлі, люлі,
Спи, серце моє, спи.
До сну колишуть туї
Ой, люлі, серце моє”...

ОЛЕСЯ (розмірялась): І справді який гарний вечір!...